

mai càrrec és de que els homes que en aquelles condicions varen arribar als escons municipals, no hagin pogut obtenir altra bandera que l'«anti-això» o l'«anti-allò».

Neguem en absolut, als homes que ens governen, el mínim d'autoritat i competència que quan menys han de tenir tots aquells que ocupen, com ells, llocs de responsabilitat.

Han estat els homes del «destruir» i no han sabut, o no han pogut ésser els homes del «construir».

Ens farem pesats repetint la vergonya que per la nostra ciutat significa la desatenció del problema escolar. Si més no, això sol fóra prou per a desautoritzar els nostres actuals governants.

Els escàndols municipals haguts en les sessions i fora de les sessions, d'un temps ençà, són una vergonya per a una ciutat mitjanament culta.

La manca d'afecte — per no dir el menyspreu — en que són tractats assumptes municipals de vital importància, denoten el desinterès i la incomprensió dels nostres regidors.

Els trasbalsos ocorreguts en moltes llars de gent treballadora, evidencien un mal ús d'una autoritat que en tots moments hauria d'estar dotada de la serenitat i comediment més absoluts.

Les llistes d'insolvents, inventades per la majoria consistorial, han estat un atac als contribuents de bona fe.

...I el pitjor de tot, és que nosaltres no veiem per enlloc propòsits d'una generosa rectificació.

Els governants de la ciutat preparen la candidatura que presentaran en les properes eleccions. De boca en boca s'anuncia una llista de noms que significa el desig de persistir en aquest estat d'anarquia político-administrativa.

S'ha d'acabar aquesta manca de respecte a la ciutat! Amb aquesta esperança, un grup de granollerins, amb el decidit apoi del nostre Centre, oferiran a l'elector una candidatura la qual no significarà altra cosa que el desig de que Granollers sigui governat amb un xic més de solvència, autoritat i competència i per a aconseguir aquest fi, no hauran de tenir per norma altra cosa més que aquell: **TOT PER GRANOLLERS!!**

No pretenim governar l'Ajuntament obligant els nostres candidats a subjectar-se a una determinada disciplina política. Tenim la seguretat de que quan el poble coneixerà llurs noms, veurà que no pot haver aconseguit aquell acoblament altra cosa que l'amor a la ciutat.

Penseu, ciutadans, que les eleccions del dia 17, pels homes que aspiren a desencallar la ciutat del fang que la reté inactiva, esmaperduda i rendida en el seu camí ascendent, us ofereixen la pauta per la seva alliberació.

Volgueu tots, amb la força dels vostres

El vot

Sovint hom es queixa del poc interès que una part dels ciutadans senten per a anar a les urnes a emetre el seu sufragi, a fer prevaldre aquest dret que les lleis li atorguen d'expressar els seus sentiments i ideari polític en favor o contra d'una tendència determinada; i és que a la vegada que un dret del ciutadà, és un deure, una funció pública que l'elector té de satisfer, aportant-hi tota la seva voluntat; un compromís que té contret per a ajudar a la constitució representativa del govern que ha de regir la seva nacionalitat, mitjançant el seu sufragi a aquell o aquells que millor interpretin la seva manera de pensar, i s'afinin més a les aspiracions que cregui factibles i convenients per a regir el poble.

L'elector, doncs, a la vegada que el dret d'opinar, té l'obligació de fer-ho, com a part integrant de la societat, que necessita constituir-se en forma i manera adient a la majoria dels criteris. Però el cos electoral no vota amb aquella intensitat i percentatge que seria de desitjar; escassament arriba al setanta per cent, en circumstàncies normals, el nombre de capacitats que dipositen la papereta a l'urna.

L'abstencionisme deriva, les més de les vegades, de l'abandonament dels drets, de la negligència i manca de conviccions polítiques i altres és fruit del desengany, de la creença pessimista que la intervenció del ciutadà en la lluita electoral no pot posar remei als mals polítics, cosa que allunya de les urnes molts ciutadans prestigiosos. Altres, pervé de la manca de confiança de l'elector en els candidats que per la seva significació i condicions no logren conquerir la seva voluntat.

No voldríem referir-nos, amb això, a aquells que el seu abstencionisme procedeix d'un punt de vista doctrinari; ja vulgui ésser una oposició de sistema electoral, a les especials circumstàncies en que es pugui desenrotllar l'elecció, o en fi, a l'atac a tot allò que vulgui suposar una idea de govern; tots aquests, al nostre entendre, la seva posició obeeix a un pla preconcebut de lluita i d'oposició — encertada o no — que fa que s'arribi a perdonar moltes vegades el seu no apropament a la mesa electoral, encara que creiem que els seria més avantatjós el sufragi en blanc, d'una banda, per a privar que els desaprovisius facin ús de la seva arma política en un sentit oposat al seu, i d'altra per a evitar la possibilitat de confondre'ls amb la massa dels desinteressats i negligents, ja que en escrutar-los, cas d'obtenir un nombre considerable, la seva actitud de protesta i disconformitat hauria d'ésser fermament tinguda en compte pels governants.

Els abstencionistes formen una massa fosca i desconeguda, i gràcies a ells la política, que és l'art de preveure, no pot fer pronòstics segurs, puix que bruscament poden entrar a escena, per una excitació momentània, enderrocar la majoria, enfonsar el govern i novament caure en la indiferència i la inèrcia.

Tots els Estats s'han preocupat d'aquesta

vots, ajudar al triomf de la nostra candidatura, en la seguretat de que amb el vostre gra de sorra contribuïreu a la pacificació dels esperits, al respecte aliè i a una acurada gestió administrativa, normes que han d'ésser guia de la tasca que a l'Ajuntament portaran a cap els noms que posem a la vostra consideració.

malura i molts d'ells, com el nostre, han adoptat, talment com un escarni, el sistema del vot obligatori, que, com que tampoc s'ha aplicat mai en la seva rigorositat sancional, el seu resultat ha esdevingut quasi o totalment nul.

I és que no creiem en aquestes sancions d'indole quasi purament material; el que cal, és una intensificació de l'educació cívica que ja s'hauria de començar a l'escola; l'adopció d'un bon sistema electoral que permetés, àdhuc als partits modestos, una representació proporcional de les seves forces; la substitució de la lluita descarnada de les persones per la més noble i elevada dels ideals; l'intervenció dels partits en la designació de candidats capaços d'obtenir per les seves condicions el sufragi de grans masses d'electors, etc.

Aquest creiem que és, i no altre, el camí de lograr l'augment del percentatge de votants, i a la vegada, com a conseqüència, que el partit governamental gaudeixi de la confiança de la majoria, cosa avui difícil de precisar.

Proteccionisme

El flamant president de La Unió Liberal, representant de la Societat d'Autors i marxant de robes, tot d'una peça, sent un refinat plaer en protegir les seves més caríssimes amistats.

Ja està bé que l'incansable ciutadà que ens ocupa protegeixi els seus amics, però mai que aquesta protecció pugui perjudicar altres als qui també diu amics i amb la més manifestada mala fe; i sinó, julgeu.

En un poble, on el nostre home actuava de marxant, un propietari d'un cafè li encarregà que mirés si una determinada orquestra de nostra ciutat tenia compromís per a actuar en aquell poble uns dies determinats; el nostre president s'encarregà de mirar-ho i el mercat següent anà a trobar el cafeter per a dir-li que aquella orquestra que el demanava ja tenia contracta per aquells dies, però que li aconsellava una altra que «encara toca més bé». L'home, defraudat, però desitjós de tenir una orquestra per a aquells dies de festa major, en rebre el representant de l'orquestra recomanada per l'ídem de la Societat d'Autors, signà el contracte, convençut i mal humorat per no haver-lo pogut firmar amb la que ell volia.

I succeí que l'orquestra que aquell cafeter volia, com si hagués sentit la influència de les ones telepàtiques, envià propaganda a aquell poble, contestant tot atent el cafeter que sentia molt no haver-lo pogut contractar perquè aquell marxant ros li digué que ja tenia contracte.

Figureu-vos, amics llegidors, la sorpresa d'aquella orquestra, que res no sabia de tot això, i la seva indignació a l'ensems en donar-se compte de l'acció inqualificable que els feia aquell que, fent-los-hi l'amic, els prenia la feina.

Es més de criticar aquest afer en l'acaparador de càrrecs, per ostentar la representació de la Societat d'Autors, qui té el deure d'obrar amb completa imparcialitat.

I si l'orquestra perjudicada ho assabentés a la direcció de la Societat d'Autors, què passaria?

Anuncieu a «Terra Vallesana»

llegiu «Terra Vallesana»